

U NÁS

ZPRAVODAJ

34. JIRÁSKOVA HRONOVA

6. číslo 20. SRPNA 1964

VEČER TŘÍKRÁLOVÝ (William Shakespeare) —
Divadelní studio Josefa Skřivana při Kulturním
středisku Bedřicha Václavka v Brně — F.
Klaška (Malvolio) — Foto: inž. Jaroslav Váňa.

ZE ZÁVĚREČNÉHO PROJEVU PŘEDSEDY ÚPSD JIRÁSKOVA HRONOVA

V kolektivu pracovníků ÚPSD i právě zde na posledních Jiráskových Hronovech se snažíme teoreticky upřesňovat společ. funkci ochotnického divadla jako činnost, poskytující lidem po jejich občanské práci dobrou příležitost k pokusům o uměleckou tvorbu, o vyjádření svého pohledu na svět nejrůznějšími divadelními formami, o rozvíjení jejich fantazie, o neškolometské prohlubování znalostí a vztahů k umění a skrze ně k životu a společnosti. Jsme přesvědčeni, že ochotníci mají usilovat o umělecký projev, že jejich představení mají být účinným výsledkem tvůrčího záměru, myšlenky, nápadu. Věříme ve veliký význam umění pro člověka — nejen však umění divácky přijímaného, ale i aktivně vytvářeného, nechceme se smířit s představou, že by za nějakých pár let měl veškerý kontakt našich pracujících s uměním spočívat výhradně v jeho konzumování. Známe jedinou cestu k realizaci těchto teorií, tužeb a snů, boj o kvalitu ochotnické práce. Odtud tvrdší normy, nasazované při hodnocení výsledků ne hronovskou porotou, nýbrž předvojem našich diváků. Amatérské divadlo, které chce něco pro svého diváka znamenat, musí být kus před ním, ti, kdo chtějí divadlem něco dávat ostatním lidem, musí mít z čeho, být vnitřně bohatí, mnoho studovat, vědět, znát. Odtud naše snahy i na letošním Hronovu využít v kroužcích hodnocení jednotlivých inscenací maximálně k rozšiřování znalostí účastníků.

Při těchto úvahách musíme si být vědomi, že jde o tendence, o dlouhodobé a široce společensky podmíněné procesy. Jinak řečeno — kýžená nová kvalita ochotnického divadla se nenarodí sama a od jednoho Jiráskova Hronova k druhému. Je snad přesto pochopitelné, že toužíme od jednoho k druhému, tedy konkrétně od třicátého třetího k třicátému čtvrtému zaznamenat alespoň krůček dopředu. Udělal takový krůček náš letošní Hronov — nebo dal celkovou svou úroveň zapravdu těm, kdo v současnosti vidí neslavný epilog slavné historie našeho ochotnictva? V pracovním kolektivu jsme toho názoru, že se letos podařilo v nejednom ohledu dosáhnout pokroku.

Většina představení dosáhla úrovně, uspokojivé i pro náročného diváka. Na některá hleděli dokonce i nejnáročnější kritici se zalíbením — byť amatérští tvůrci těchto inscenací mají samozřejmě daleko k profesionální výrazové dokonalosti, perfektnímu ovládnutí divadelního řemesla, herecké techniky atp. O to ostatně v ochotnickém divadle nejde. Ale byly přineseny jiné hodnoty. Především si vážíme opravdového a poctivého úsilí všech zúčastněných kolektivů vyslovovat se inscenacemi k živým otázkám současného člověka, k aktuálním otázkám současné společnosti. Toto nenadekretované úsilí se neprojevuje už jen více méně pasivní volbou aktuální hry (jak tomu často bývalo na minulých Hronovech), nýbrž aktivní volbou takových dramatických předloh, k nimž má jak soubor, tak jeho členové upřímný vztah, č. nímž přistupuje po hlubší myšlenkové přípravě, které nejen „nasadí do repertoáru“, ale které se pokoušejí dramaturgicko-režijně vykládat. Jsme toho názoru, že takové úsilí po živém dialogu se současným divákem je společenskou hodnotou, i když je rozvíjeno na textu diskusním, jímž je hra Igora Rusnáka Lišky, dobrá noc. Jsme toho názoru, že takovéto úsilí je podmíněno prací samostatnou, sice poučenou výsledky profesionálních divadel, ale nekopírovanou. Jestliže na posledních Hronovech patřilo ochotnické kopírování vzorů k nejčastějším otázkám a vyvolávalo nejtvrďší odsudky, pak se letos ani nejméně zdařilým představením nedá vytýkat. To spíše volba úkolu neúměrného daným možnostem a silám, jako tomu bylo v případě lounské inscenace Majakovského Sprchy, nebo rozpor mezi záměrem a realizací stránčického pořadu Večer americké poezie a dramatu. Je dostatečně známo, že na posledních dvou Jiráskových Hronovech vítězily v porovnání soubory tzv. malých jevištních forem. Šlo o logický výsledek několikaletého vývoje, podobný lekcím, jež v posledních letech dávala malá profesionální divadla tradičním scénám, šlo o vpád amatérského mládí, jeho mentality, elánu, nových postupů, nezmechanizovaného myšlení a nakažlivé provokativnosti na důstojná prkna Jiráskova divadla. Zlí jazykové tenkrát tvrdili, že ochotníci si musí do Hronova přitáhnout soubory z přehlídek malých forem, chtějí-li totiž v tom svém starém Hronově nalokat také trochu čersvětého vzduchu. Letos byl Jiráskův Hronov pouze přehlídkou ochotnického divadla, ale jeho duch nebyl naftalinový a jeho celková úroveň určitě ne nižší než přehlídek dalších větví amatérského divadelnictví v Písku a Prostějově. Což nekonstatují pro posílení leckde existujících pocitů naivní rivalry — vždyť přece každému rozumně uvažujícímu ochotníkovi musí být jasné, že nikoliv proces diferenciací malých a velkých forem, nýbrž cesta sbližování nejprogresivnějších projevů při společné realizaci smyslu a cílů jednotného amatérského divadelnictví je cestou dalšího vývoje.

Duch letošního Jiráskova Hronova byl mladý zvláště díky dvěma úspěšným inscenacím. Českobudějovická Zahradní slavnost je velké datum. Nebudu opakovat slova uznání, poctivě vyřčená mnoha povolanejšími ústy. Jen jedno: toto představení má silu připravovat diváka k zasvěcenému vnímání moderního umění a tím plní patrně nejnáročnější složku smyslu současného ochotnického divadla. Olomoucké představení Toma Sawyera je jedním z důkazů existence ochotníků nejen mladých a svým fyzickým mládím půvabných, ale pod odborným ve-

dením také ochotníků uvědoměle a dobře sloužících na společné a dneska nejdůležitější frontě našeho profesionálního i amatérského divadelnictví — v divadle pro děti. A jako by přímo symbolizovalo společnou odpovědnost obou větví československého divadelnictví za příspěvek k estetické výchově dítěte, je toto představení dílem ochotnického studia profesionálního divadla a se stejně mladým elánem je uskutečňují vedle sebe amatéři s profesionálním hercem a duchem stejně mladým režisérem — pedagogem. Brněnská inscenace Shakespearova Večera tříkrálového je důkazem mimořádně vysoké úrovně jevištní kultury amatérského souboru. Brněnští přivezli i letos do Hronova vlastní koncepci klasické hry a relativně dobře ji naplnili. Tato koncepce je ovšem — měřeno Shakespearovou genialitou — zúžená, diskusní.

Žebříček úspěšnějších a méně úspěšných inscenací dělat nebudeme — myslíme si, že to nemá smysl a že jde jak o nesrovnatelné hry, tak souborové typy. Právo na život mají všechny a nepokládáme za špatné, že se nám podařilo na letošní Hronov přivést jejich širokou paletu.

V hodnocení každé hronovské inscenace, jak jsme se o ně pokoušeli denně v pracovním kolektivu, přenášeli je do kroužků a také zaznamenávali do hronovského zpravodaje, bylo poctivě zaznamenáno, jak moc toho ještě neumíme, jak moc se ještě potřebujeme v souborech učit — i to, co se nám snad přece jenom podařilo.

Určitě by nemělo smysl přeceňovat hronovské úspěchy. Hronov — to je hrstka souborů a stav našeho hnutí je nedobrý, trpíme řadou nedostatků v oblastech řízení, organizování, metodické pomoci, celkový stav hnutí je poznamenán řadou aktuálních rozporů, které se svým způsobem samozřejmě i na letošním Hronově musely odrazit. Ale také nepodceňujeme to, čeho jsme dosáhli. Jiráskovy Hronovy měly ve všech minulých letech obrovský ohlas v hnutí — po zdařilejších stoupala aktivita, chuť dělat, organizovat. Máme ji v příštím roce víc než kdy jindy zapotřebí, vždyť vstoupíme do jubilejního dvacátého roku naší republiky a budeme chtít také na úseku své zájmové amatérské práce dokázat, že naše láska k divadlu je opravdová, činorodá, že není hříčkou, ale poctivou službou společnosti.

Ústřední přehlídka STMP v oboru amatérského divadla

34. JIRÁSKOVY HRONOVY

ÚSTŘEDNÍ VÝBOR ČESKOSLOVENSKÉHO SVAZU MLÁDEŽE

ÚSTŘEDNÍ RADA ODBORŮ

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ A KULTURY

udělují

Divadelnímu souboru Ludovíta Štúra při Osvětovém domu Zvolen, členskému souboru SDOS

diplom za účast na 34. Jiráskově Hronovu

se hrou Igora Rusnaka Lišky, dobrou noc

Divadelnímu souboru Julius Zeyer při Parku kultury a oddechu v Českých Budějovicích

diplom za účast na 34. Jiráskově Hronovu

se hrou Václava Havla Zahradní slavnost

Dramatickému odboru Tyl Městské osvětové besedy Louny

diplom za účast na 34. Jiráskově Hronovu

se hrou Vladimíra Majakovského Sprcha

Studia LUT při Divadle Oldřicha Stibora a Okresním domě osvěty v Olomouci

diplom za účast na 34. Jiráskově Hronovu

se hrou Václava Renče Tom Sawyer od řeky Mississippi

Divadelnímu souboru Tělocvičné jednoty Dynamo Stráňčice

diplom za účast na 34. Jiráskově Hronovu

s Večerem americké poezie a dramatu

Divadelnímu studiu Josefa Skřivana při Kulturním středisku Bedřicha Václavka v Brně

diplom za účast na 34. Jiráskově Hronovu

se hrou Williama Shakespeara Večer tříkrálový nebo Cokoli chcete Antonínu Baštovi

diplom za režii hry Václava Havla Zahradní slavnost

Ladislavu Humlovi

diplom za vynikající herecký výkon v roli Oldřicha Pludka

ve hře Václava Havla Zahradní slavnost

Kamilu Markovi

diplom za příkladnou pedagogickou práci se Studiem LUT při Divadle Oldřicha Stibora a Okresním domě osvěty v Olomouci

Leonardu Walletzku

diplom za vytvoření postavy Tobiáše Říhala v Shakespearově hře

Večer tříkrálový nebo Cokoli chcete

CENA NOVINÁŘSKÉ KRIKTY

byla udělena

Divadelnímu souboru Julius Zeyer při Parku kultury a oddechu

v Českých Budějovicích

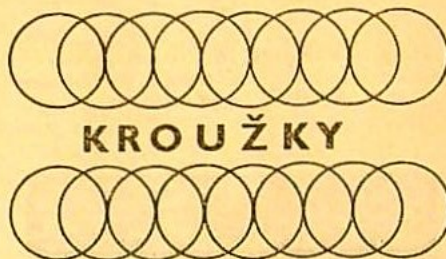
za vynikající dramaturgický počín a mimořádný společenský dosah inscenace hry Václava Havla Zahradní slavnost

Před rokem a dnes

„Už sme zase tu!“ radostne sme vykrikli, keď sme sa ocitli v Hronove na útulnom námestí.

Tešili sme sa na divadelné predstavenia a najmä na prácu v krúžkoch. Vieme z minuloročnej skúsenosti, že ak divadelné predstavenie celkom neuspokojí, krúžok nám to nahradí. Pri dobrom rozboře kladov i záporov predvedenej inscenácie sa naučíme veľa.

V myslí sa vraciam do minulého roku. Ešte pred určeným termínom sme sa schádzali na chodbách i v triedach a živo sme diskutovali o predvedenej inscenácii. Krúžok začal načas pracovať a trieda bola preplnená do posledného miestečka. Pri chádzaní i hostia, ktorých sme niekedy nemali kde usadiť. Diskusie boli veľmi plodné a zaujímavé. Vedúci krúžku nás provokovali k vy-

jadreniu vlastných názorov a vyzbrojili nás novými vedomosťami. Odchádzali sme s vedomím, že sme čas v Hronove dobre využili, že si získané vedomosti odnesieme do našej praxe.

I tohoto roku sme sa tešili, že to bude tak. Aké však bolo sklamanie, keď účast na krúžku nebola ani zďaleka stopercentná. A nebolo tak len v našom krúžku! Ani na druhý deň nebolo naše sklamanie menšie. Blížilo sa ku pol desiatke a v triede čakalo pár členov. Darom sme čakali. Stala sa organizačná chyba. Vedúci krúžku mal rozbor hry so súborom a náhrada neprišla. Stratili sme kus času, kým sme prešli do iných krúžkov.

Zdá sa mi, že nie všetci využívame čas v Hronove tak, aby sme si odniesli čo najviac vedomostí. Ak ešte uvažujeme o tom, že sme tu mnohí za spoločné peniaze, tým viac musíme niešť zodpovednosť za konanú prácu. Minulý rok sme nemali toľko voľného času, ale s veľkým nadšením sme navštevovali všetky podujatia. Či za jeden rok zhasol u ľudí pracovný elán a nadšenie? Pouvažujme o tom. Pouvažujte i vy, ktorí ste nedostatočne využili pracovný čas na 34. Jiráskovom Hronove.

Ružena Jariabeková

Uzavírajíce posledné číslo tohoto „ročníku“ hronovského zpravodaje, chceme poďakovať všetkým, ktorí sa nějak podieľali na jeho obsahu, úpravě, výrobe i distribucii. Zejména ďakujeme pracovníkum hronovské tiskárny, ktorí pri práci na ňom prejavili opravdu nevšednú ohotu, zaujetí a obětavost, čehož najlepším dokladom je fakt, že toto číslo vychází již za dvě hodiny po uzavěrcce.

Redakce

NIET DVOJAKÉHO UMENIA

Zvýšený dopyt obecnosti po súčasnosti súbory ktoré sa zúčastňujú 34. JH, plnia. Od našej drámy očakávame viac ako sa nám v súčasnom priestore dáva. V Hronove sme videli dobré i priemerné predstavenia a v diskusiách dozvedáme sa o kladoch i nedostatkoch predstavení.

Je správne, keď si súbory vyberajú i hry umelecky náročnejšie nakoľko im sily stačia, lebo koniec koncov sme za vyššiu fázu dramaturgiej samostatnosti — za dramaturgiu experimentálnu, ktorá sa snaží odvádzať vždy hry nové a umelecky náročnejšie. Sme však proti akejkoľvek túžbe „velikášstva a nesprávneho odhadu síl súboru a náročnosti hry.“

Je potešiteľné, že naše súbory (Zvolen s Rusnákovou hrou „Lišky dobrú noc“ a České Budějovice s Havlovou „Záhradnou slávnosťou“) nás milo prekvapili i keď sa v inscenáciách našli určité nedostatky, ktoré si súbory uvedomili a sľúbili v budúcnosti sa ich vyvarovať.

Celkom opačne vyšla aktualizácia Majakovského Kúpeľa v podaní súboru J. K. Tyla z Loun. Rýtmus súčasného života už neznesie inscenáciu 5-6 rokov starú i keď miestami aktualizovanú.

Veľká väčšina ohotníkov vie správne prijímať kritiku a tak sa zbavuje škodlivých zbytočností. Opačne prípady sú zriedkavejšie.

Bolo by však treba príviesť ich na pravú mieru psychologickým prístupom k súboru, ukázať mu cestu po ktorej má kráčať a poukázať na chyby, ktorých sa má vyvarovať, aby sa po dobrom naprávalo to, čo sa napráviť dá a aby sme po prvom neúspechu neprestali v našej ochotníckej práci.

Ján Hološ

Biť — či nebiť?

Divadlo sa skôr spája s pojmi „chváliť — či kritizovať“ než „biť — či nebiť“ (Nejde o gramatickú chybu — myslí doslova — biť — od slovesa byť biť.).

Mnohí sú sice „bití“ za „secvičovanie svätých dítiek“ a mnohí sú „bití“ napr. za ich dovoz na prehliadky.

No vždy ide — zatiaľ — len o „bitie“ slovom i písmom — a nie palicou.

Mám však spomienku na konkrétne „bitie“ pre divadlo a obnovila sa mi práve teraz, hoci je tomu dvadsaťtri rokov.

Už vtedy — v národnej škole zažiadalo sa mi divadla a tak som vďaka svojej vtedy aj dnes subtilnejšej figúre preklzol nebadane na predstavenie defom školou povinným prísne zakázané!

Bola to dokonca opereta! (Niektorým kritikom sa zdá, že tento môj prvý dojem z divadla má na mňa prekárateľný vplyv!)

Očast na onom „zakázanom ovoci“ odhalila — učiteľka! A zdôvodniac mi, prečo som tam nemal byť došlo k prvému „bitiu“ pre divadlo. Učiteľke síce stačila forma žene vlastná — dlhší prúd slov, ale na hodine náboženstva použil farár k „bitiu“ aj trstenicu. (Nebol to žiaľ farár s toleranciou k mladým — z Rusnákovej hry.)

Divadlo však dostalo svoje — „zostrojili“ sme prvú divadelnú predstavenie na škole — v réžii pani učiteľky a za mojej hereckej účasti!

Učiteľka sa dokonca načas objavila aj na profesionálnych doskách miestnej scény!

A ja — zotrúvam v byti pri divadle napriek „bitiu“ prísnejšiemu ako trstenica (Lehuta a ti druhí.).

Po dvadsiatich rokoch stretli sme sa s pani učiteľkou na jednej z hronovských ulíc.

Znovu kvôli divadlu.

Ale „bití“ sme našťastie tentoraz neboleli!

OTTO KATUŠA

VEČER KRÁLE KOMEDIÍ

Kolektív brněnského Divadelního studia Josefa Skřivana ukončil svou inscenaci komedie Williama Shakespeara Večer tříkrálový letošní 34. Jiráskův Hronov. Inscenace Brněnských zároveň připomněla 400. výročí autora, který „... nepatří jedné generaci, ale stoletím“ (Shakespeareův současník Ben Jonson). Myšlenkové bohatství a životní plnost jedné z jeho nejlepších komedií — Večera tříkrálového — skutečně potvrzují trvalou aktuálnost a vysoké hodnoty

díla i pro současného diváka. Jde o to, jak inscenaci spleťtost myšlenek vyložit. Brněnští předznamenávají svůj výklad přáním, aby inscenace tlumočila divákovi jako stěžejní myšlenku oslavu skutečné, plné radosti ze života a oslavu divadla. Podle výsledku z jeviště poznamenejme, že ve své vlastní koncepci jim vychází především komediální poloha maskární taškařice, v některých okamžicích směřující až k podobě komedie dell'arte (příklad šašek Vejražka). Docilují tím sice přímého styku s divákem, ale akcentováním komediálních prvků předlohy je oslavována možnost plného vyjádření

všech dalších myšlenkových pásem a motivů mistrovské kompoziční jednoty předlohy.

Inscenace je hrána v přísné stylizovanosti — od úpravy textu až k řešení scény, kde vhodně opomíjí konkrétnost různorodého prostředí a nechává ji fantazii diváka. Hraje se téměř bez rekvizit, dominantou herecké práce je přímočaré sdělování textů divákovi (někdy až recitace), bez přílišného vyjadřování podtextů, což jistě přispívá k tomu, aby představení dosáhlo lehkého rytmu v soulase s výkladem a režijní koncepcí. Nutno ovšem znovu poznamenat, že k takovému maximálnímu naplnění dochází inscenace právě v prvcích bujně maskární taškařice. Herecky zde těží hlavně z hereckého naturelu Leonarda Walletzkého, jehož Rytíř Tobiáš Říhal je příkladem práce, na které tato poloha stojí. Z ostatních mužských rolí přesvědčuje Mirek Zlatohlávek v Šaškovi Vejražkovi o svém talentu. Výkladem inscenace je ovšem ochuzena např. podoba Malvolia. Z ženských představitelk bohatě naplňuje svou postavu Marie Eva Mašková, výkonem, který lze úrovní řadit k nejlepším z inscenace. Domníváme se ale, že Brněnští poprvé nevěnovali patřičnou pozornost epizodním rolím tak, jak by zasluhovala inscenace souboru, u kterého jsme zvyklí na precizní práci ve všech složkách.

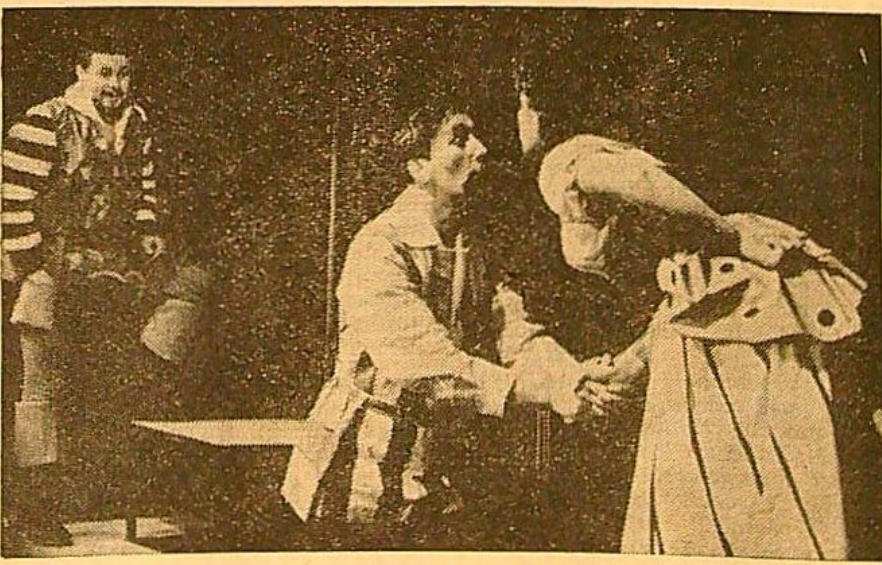
Brněnští Večerem tříkrálovým osla-

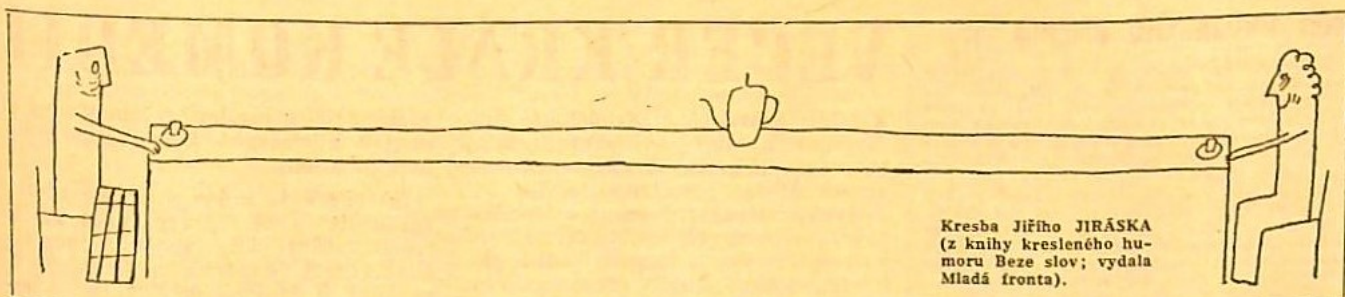
Recenze

vují i své letošní desáté výročí založení souboru. Lze říci, že i když měřítka na jejich práci budou jedna z „nejtvrdších“ v souvislosti s úrovní, které během tohoto jednoho desetiletí dosáhli, přesvědčuje jejich inscenace o této úrovni a řadí se k nejlepším, co letošní 34. Jiráskův Hronov viděl.

JAROMÍR NAVRÁTIL

VEČER TŘÍKRÁLOVÝ (William Shakespeare) — Divadelní studio Josefa Skřivana při Kulturním středisku Bedřicha Václavka v Brně — Foto: Oldřich Pernica.

Kresba Jiřího JIRÁSKA
(z knihy kresleného hu-
moru Beze slov; vydala
Mladá fronta).

Městečko diskusí

Nevím, jakým životem žije Hronov ve dny nesváteční, ve dny obyčejné. Asi stejně jako každé jiné město. V Hronově se však jednou do roka na několik málo dní cosi změní. Město se rozzáří, zavoní zvláštní a neopakovatelnou směsí šminků, vazelíny a líhu. Jeden den v roce přijede nápadně moc lidí z celé republiky — ochotníci, funkcionáři, profesionální divadelníci, novináři, a také ti, kteří přijeli jen tak, na kus řeči.

Ono už to vlastně všechno začíná ve vlaku. Starí známí se hledají u ranního nebo večerního rychlíku. Několik vět, třeba o počasí, pronesených s jakýmsi neklidem a napětím. „Poslouchej, Frantíku, tak jsem viděl inscenaci...“ Konečně! Jsou doma! Jsou ve svém živlu! Vědí o své lásce, a jako každý zamilovaný, i oni jsou rádi, když o ni mohou hovořit. Divadlo! Jeho romantika, jeho devatero světů a tisíc a jednu noc probdělých nocí a tisíc zklamání. Divadlo tolikrát odříkané a tolikrát hledané. Prostě divadlo s velkým D.

Nu a Frantík dlouho neposlouchá. Viděl to představení také a nesouhlasí s Karlíkem, pokud jde o režii. Právodčí chtěl třikrát jízdenky, nakonec mával beznadějně rukou a omluvně se podíval na okolostojící. V Hradci přistoupí Naďa z Ostravy. Chvilku poslouchá a přímou to vidíš, jak se chvěje, jak nesouhlasí... A tak to jde až do Hronova.

První představení! Čeká se na něj jako na slosování Sazky. Každý v duchu tipuje, očekává a je napjat. Spadla opona a všem spadlo do klína konkrétní jasně téma. A můžeme začít. Již ne ve dvou nebo ve třech, ale pěkně společně. A diskutuje městečko, jeho ochotní hosté, diskutují profesionální pracovníci, diskutuje pracovní představenstvo, které vynese ráno svůj soud, své hodnocení, diskutují novináři. Hronov zahájil velkou, několikadenní diskusi. Tady se diskutuje i nad sklenkou vína, při sentimentálním tangu nemají milenci čas na barevná slovíčka lásky, protože se prou o pojetí hlavního hrdiny. Nu a přes noc, která je ke spánku skoupá, dvě tři hodiny, se to všechno v hlavě pěkně urovná. K názorům se najdou argumenty a důvody. Myšlenky dostaly logický kabát a ještě večera spontánní debata se mění v ukázněnou, věcnou, otevřenou a odborně vedenou diskusi v jednom z kroužků. Najednou pochopíš tu nepřesnost v pojmu ochotník, najednou pochopíš, že ruské „ljubitěl“ — milenec, je přesnější a výstižnější. Najednou pochopíš, že všechny ty de-

baty, zvyšované hlasy a probdělé noci mají svůj obrovský význam. Ti lidé nejen divadlo milují, ale oni mu ve většině i rozumějí. A protože ho mají rádi, jsou někdy k němu tvrdí a ve svém hodnocení nekompromisní s takovou dávkou upřímnosti a poctivosti, kterou v odborných recenzích i veřejných kritiků najdeš jenom výjimečně. A najednou si uvědomíš, že ty debaty a rozhovory uzavřené v kroužcích a seminářích mají snad daleko větší smysl a význam než vlastní přehlídka. Protože jsou-li hronovské rozhovory, a ony jsou, tak se odráží na příští přehlídce, v každé nové inscenaci tím, že jí dají něco, třeba i málo, nového a že posunou o kousek dál naše ochotnické divadlo.

Jan Čištín

HUMOR

► I. Jiráskova Hronova

K nejveselejší příhodě zavládl příčinu režisér Gera, přítel Lederer. Celou rozsáhlou korespondenci, týkající se nejen Gera, ale i jiných věcí v Hronově vedl si sám. A tu ho jednou napadlo, že by si mohl ulehčiti. Chtěl ve své svědomité úzkostlivosti připomenout všem účinkujícím, že zkoušky na Gera začínají 16. srpna. Bylo třeba vypravit 17 lístků a Lederer oddal se sladkému klamu, že tuto práci může zastat jeden z jeho služebně podřízených. Zavolał ho tedy a řekl mu: „Jedu zítra na pohřeb paní Hübnerové. Napiši Vám dnes vzorek lístku a podle něho vypravte na všechny, kteří jsou zde uvedeni, stejné lístky. Udělejte to samozřejmě přes poledne, v mimořádných hodinách.“ A dal mu plakát Gera, na němž u každého účinkujícího byla uvedena jeho plná adresa. Lístek, jež dal písaři jako vzor, zněl: „Pan Josef Šimek, Nymburk. V hronovském provozování slavnostní hry Gera byla Vám přidělena úloha GERA. — Doufám, že jste si ji textově osvojil, aby zkoušky, jež počínají 17. srpna t. r. o 10. hodině v divadle Jiráskově v Hronově, mohly mít nutný výsledek. Na shledanou! — Max Lederer.“ „Podpis můj můžete padělat, aby se věc nezdržela,“ nařizoval ještě režisér. „Rozumně jste všemu?“ A ochotný pracovník odpověděl zvůčným „Ano“.

Výsledek této pomoci byl, že 17 členů souboru, včetně dam, dostalo vyznění, že budou hrát Gera. Neboť písař doslova text lístku opsál a nezměnil podle plakátu osoby hry.

Z kroniky Jiráskových Hronovů, kterou si vede jejich pravidelný návštěvník LADISLAV FIALA.

...že brocha poezie...

Milan Kundera

Rozexpívejte, básníci,
celou svou širokou
duši!

Rozexpívejte, básníci, celou svou širokou duši, tu flétnu o tisíce klapkách, ať už zbánkrovní ti, kdož z ověnčených náš nabízejí místo poesie stokrát ohryzaná jabka. Je-li vaše hruď socialistickou vírou naplněna, zpívejte a neptejte se, co tomu říká ten či onen kaprál umění.

To se ví, že ho jímá závrať a že stěná, když do uší mu život přilís vichřicnatý zní.

Zpívejte! Budou se otvírat okna domů, na zaprášených filmských počnou tančit sny. Zpívejte, ať do srdcí lidí jak průvod lampiónů vstoupí náš život, plný, nesmírný!

Vždyť kdyby přišel boj a přišla válka, nebude to jen pár bleskových hesel snad, ale celého našeho života tisícibarevná vlajka, již musí lidu básník odevzdat.

Ze sbírky Člověk zahrada širá
(vydal Československý spisovatel v Praze 1953)

T E Č K A
Z A 34. JH

U NÁS

NEZÁVISLÝ (pokud možno) PRAVIDELNÍK (rovněž pokud možno) 34. JIRÁSKOVA HRONOVA • ŘÍDÍ JAROSLAV VEDRAL s kolektivem (Jaroslav Černý, Ján Lukášik, Marta Mikesková, Jaromír Navrátil, Vladimír Semelka, Iva Šýkorová) • Redakční rada (V. Dlouhá, ÚRO: L. Polívka, MŠK: V. Smrčková, SNR: V. Soldát, ÚVČSM: J. Šmatlík, OÚ) vede J. ŠRÁMEK, ÚDLUT • Vychází pětí pořadatelů 34. JH • Tisknou MTZ 413 Hronov • Rozšiřuje PINS (Pionýrská novinová služba); objednávky z tuzemska i ze zahraničí přijímá PV 34. JH • Uzávěrka denně v pozdních hodinách nocí, anebo v brzkých hodinách ranních • Příspěvky všeho druhu sice nehonorovány, zato však tím vřeleji vítány • Adresa redakce: Hronov, zvláštní škola • Cena (výstisko, nikoli redakce): 50 hal.

(C) „U NÁS“, HRONOV 1964 N-05*41458